ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τα κύρια πραγματικά περιστατικά

Ο κανονισμός 912/78 του Συμβουλίου της 2ας Μαΐου 1978 (ΡΒ 1978, L 119, σ. 1) τροποποίησε μεταξύ άλλων το παράρτημα Ι, τμήμα Α του κανονισμού. Το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού, με το οποίο επήλθε η τροποποίηση, είναι διατυπωμένο ως εξής:

Άρθρο 13

Στο παράρτημα Ι τμήμα Α ο τίτλος «γλωσσικός κλάδος» αντικαθίσταται ως εξής:

«Γλωσσικός κλάδος

LA 3	Προϊστάμενος τμήματος μεταφραστών ή διερμηνέων
LA 4	Προϊστάμενος ομάδας μεταφραστών ή διερμηνέων
LA 5	Αναθεωρητής, κύριος μεταφραστής, κύριος διερμηνέας
LA 6	Μεταφραστής
LA 7	Διερμηνέας
LA 8	Βοηθός μεταφραστής
	Βοηθός διερμηνέας»

Στις 17 Μαρτίου 1981 το Συμβούλιο, σε εφαρμογή της τροποποίησης αυτής, τροποποίησε την απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1963 η οποία καθόριζε τα καθήκοντα των υπαλλήλων της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου. Όσον αφορά τα καθήκοντα που αντιστοιχούν στις θέσεις βαθμού LA 5/LA 4, το γαλλικό κείμενο της εν λόγω τροποποιητικής απόφασης έχει την ακόλουθη διατύπωση:

LA 5/LA 4	Chef d'équipe de traduction ou d'interprétation	Conduit les travaux d'une équipe de traduction, d'interprétation de conférence, de terminologie, de documentation ou d'une équipe spécialisée dans d'autres domaines linguistiques
	Réviseur, traducteur principal	Fonctionnaire qualifié chargé d'effectuer: — la révision de traductions et la traduction de textes, — des travaux de terminologie et de documentation dans le domaine linguistique, — d'autres travaux spécialisés dans le domaine linguistique
	Interprète principal	...

Με έγγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 1981, ο Spence ανακοίνωσε στους προσφεύγοντες «ότι παρέμεναν στη διάθεση της Γενικής Διεύθυνσης Α, Διεύθυνση ΙΙ ... ως αναθεωρητές, κύριοι μεταφραστές ...» Οι προσφεύγοντες στις παρούσες συνεκδικαζό-

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

μενες υποθέσεις — οι οποίοι ήσαν μέχρι τότε αναθεωρητές, υπέβαλαν ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού κατά της μνείας «αναθεωρητές - κύριοι μεταφραστές» και ζητούν να διατηρηθεί ως προς αυτούς η διάκριση μεταξύ αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή. Στις 14 Μαΐου 1982 ο γενικός γραμματέας πληροφόρησε τους προσφεύγοντες ότι οι αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 ήσαν άκυρες και ανίσχυρες καθόσο δεν είχαν υπογραφεί από αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Κατά τα λοιπά οι ενστάσεις απορρίφθηκαν και τους απεστάλησαν οι αποφάσεις 432-437/82 οι οποίες επικύρωναν τις προηγούμενες αποφάσεις με τη διαφορά ότι τώρα έφεραν την υπογραφή της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.

2. Οι προτεινόμενοι ισχυρισμοί

Οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή κατά των αμέσως παραπάνω αναφερόμενων αποφάσεων, δηλαδή κατά της απόφασης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 και της απόφασης της 14ης Μαΐου 1982 που απέρριψε την ένστασή τους, επικαλούμενοι το άρθρο 184 της συνθήκης ΕΟΚ κατά της αποφάσεως του Συμβουλίου της 17ης Μαρτίου 1981.

3. Το παραδεκτό της προσφυγής

Το Συμβούλιο προέβαλε δυο ενστάσεις απαραδέκτου.

Υποστηρίζει κατά πρώτο λόγο ότι η προσφυγή κατά των αποφάσεων 432-437/82, της 14ης Μαΐου 1982, δεν είναι παραδεκτή καθόσο η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είχε επιληφθεί ενστάσεως κατά των νέων αποφάσεων, όπως επιτάσσει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού. Το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες δεν αποκλείουν επίσης η προσφυγή να είναι απαράδεκτη, προκύπτει από το ότι στις 23 Ιουλίου 1982 υπέβαλαν ένσταση κατά των παραπάνω αποφάσεων, ένσταση η οποία δεν είχε ακόμη απορριφθεί ρητά ή σιωπηρά μέχρι την ημέρα της προσφυγής, δηλαδή στις 30 Ιουλίου 1982, έτσι ώστε δεν συντρέχει η προαναφερθείσα προϋπόθεση. Η γενική αυτή ερμηνεία του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού έχει γίνει ρητά δεκτή από το Δικαστήριο με τις αποφάσεις 58/75, 48/76 και 91/76 (Jurispr. 1976, σ. 1153· 1977, σσ. 298 και 1977, σ. 229). Ορθώς βέβαια οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982 δεν έχουν επιφέρει καμιά μεταβολή επί της ουσίας στις αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 και μπορούν να θεωρηθούν πράγματι ως απορριπτικές αποφάσεις των ενστάσεων που υπέβαλαν κατά των αποφάσεων που αναφέρονται στην αρχή. Λαμβανομένης υπόψη της πέμπτης και της όγδοης σκέψης της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση 7/77 (Jurispr. 1978, σ. 769) σχετικά με την οικονομία των διαδικασιών που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91, θεωρώ πράγματι ότι ούτε στην προκειμένη περίπτωση υπάρχει λόγος να ερμηνευθεί το άρθρο 91, παράγραφος 2, κατά τρόπο που το μοναδικό αποτέλεσμα να είναι η μάταιη παράταση της διαδικασίας. Θεωρώ επομένως ότι η ένσταση αυτή που πρόβαλε το Συμβούλιο πρέπει να απορριφθεί βάσει της αρχής της οικονομίας της δίκης η οποία περιέχεται στις παραπάνω σκέψεις.

Το Συμβούλιο θεωρεί κατά δεύτερο λόγο, όπως προκύπτει από την ανταπάντησή του, ότι είναι αδύνατο να γίνει επίκληση του άρθρου 184 της συνθήκης ΕΟΚ κατά της απόφασής του της 17ης Μαρτίου 1981, καθόσο δεν πρόκειται εν προκειμένω για κανονισμό ή πράξη γενικής εφαρμογής. Κατά τη γνώμη μου, η απόφαση αυτή πράγματι δεν είναι κανονισμός υπό την τυπική έννοια, αλλά πράξη ισοδυνάμου αποτελέσματος έναντι των σημερινών και των μελλοντικών υπαλλήλων που έχουν διοριστεί ή θα διοριστούν στις εν λόγω θέσεις. Όπως προκύπτει από την 40ή σκέψη της απόφασης του Δικαστηρίου

στην υπόθεση 92/78 (Jurispr. 1979, σ. 777) για να έχει εφαρμογή το άρθρο 184 αρκεί παρόμοιο αποτέλεσμα.

4. Επί της ουσίας

Η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων στηρίζεται καθ' ολοκληρία στη διάκριση, την οποία θεωρούν καθιερωμένη, μεταξύ των θέσεων «αναθεωρητή» και «κύριου μεταφραστή». Πέρα από τις διαφορές στο περιεχόμενο της εργασίας, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι υπάρχουν επίσης διαφορές στην ιεράρχηση των καθηκόντων αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή. Κατά τη γνώμη μου, παρέλκει η εξέταση του κατά πόσο η άποψη αυτή είναι ορθή. Το ζήτημα που τίθεται είναι αν και ο κανονισμός έχει καθιερώσει τις διακρίσεις αυτές και αν στην περίπτωση αυτή το Συμβούλιο είχε αρμοδιότητα να αναθέσει στους προσφεύγοντες τα καθήκοντα των δύο αυτών ειδών.

Επί του σημείου αυτού οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι εν προκειμένω πρόκειται για δύο διαφορετικές πρότυπες θέσεις το οποίο σημαίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, εδάφιο 2, ο καθορισμός των καθηκόντων πρέπει να είναι διαφορετικός. Θεωρούν περαιτέρω ότι αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι όροι «αναθεωρητής» και «κύριος μεταφραστής» χωρίζονται με κόμμα, ενώ τελικά τα άλλα όργανα της Κοινότητας τηρούν την εν λόγω διάκριση κατά τον καθορισμό των καθηκόντων. Κατά τη γνώμη μου, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Το άρθρο 5, παράγραφος 4, εδάφιο 2, του κανονισμού απλώς ορίζει ότι «για κάθε πρότυπη θέση» πρέπει να καθορίζονται τα καθήκοντα και η κατανομή αρμοδιοτήτων χωρίς όμως να συνάγεται από αυτό ότι πρέπει να είναι *διαφορετικός* ο καθορισμός των καθηκόντων και η κατανομή αρμοδιοτήτων για τις πρότυπες θέσεις που ανήκουν στην ίδια σταδιοδρομία. Η εν λόγω διάταξη του κανονισμού δεν αποκλείει, για λόγους που αφορούν το συμφέρον της υπηρεσίας, να καθοριστούν από κοινού τα καθήκοντα των διαφόρων προτύπων θέσεων εντός της ίδιας σταδιοδρομίας. Δεν εννοώ βέβαια επ' ουδενί λόγω ότι το Συμβούλιο, με την ενέργεια αυτή, αγνοεί πλήρως κάθε διάκριση ανάμεσα στις θέσεις «αναθεωρητή» και «κύριου μεταφραστή». Προς το συμφέρον όμως της υπηρεσίας το Συμβούλιο δικαίως αναμένει από τους υπαλλήλους να διαθέτουν επαρκείς ικανότητες προσαρμογής για να εκτελέσουν εντός μιας και της αυτής σταδιοδρομίας καθήκοντα που δεν είναι οπωσδήποτε συναφή και τα οποία επικαλύπτονται μερικώς εφόσον αυτό απαιτείται για την καλύτερη οργάνωση της εργασίας. Παραπέμπω σχετικά στη 17η σκέψη της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση 36/69 (Jurispr. 1970, σ. 361) και όσον αφορά την εναλλαγή των διαφόρων προτύπων θέσεων εντός της ίδιας σταδιοδρομίας, παραπέμπω μεταξύ άλλων στη 10η σκέψη της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση 46/69 (Jurispr. 1970, σ. 275). Δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτό το επιχείρημα ότι τα άλλα κοινοτικά όργανα εφαρμόζουν διαφορετικούς κανόνες σχετικά με τους αναθεωρητές και τους κύριους μεταφραστές, καθόσο το άρθρο 5, παράγραφος 4, εδάφιο 2, αναφέρεται ρητά σε «κάθε» κοινοτικό όργανο. Είναι εντελώς λογικό τα διάφορα όργανα να οδηγούνται σε διαφορετικά συμπεράσματα σχετικά με την αποτελεσματική οργάνωση των καθηκόντων των μεταφραστών.

5. Προτάσεις

Προτείνω επομένως την απόρριψη όλων των προσφυγών. Παρόλο που κατά τη γνώμη μου οι απόψεις των προσφευγόντων προφανώς στερούνται ερείσματος, υπό το φως της νομολογίας του Δικαστηρίου, θεωρώ ότι το άρθρο 70 σε συνδυασμό με το άρθρο 69, παράγραφος 3, εδάφιο 2, του κανονισμού διαδικασίας δεν επιτρέπει να καταδικαστούν εν προκειμένω οι προσφεύγοντες στο σύνολο των δικαστικών εξόδων. Σύμφωνα επομένως με τα αιτήματα του Συμβουλίου και με το άρθρο 70, οι προσφεύγοντες μπορούν να καταδικαστούν μόνο στα δικά τους δικαστικά έξοδα.